

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2016 r.

Pozycja 303

POSTANOWIENIE

z dnia 14 maja 2015 r.

Sygn. akt Ts 144/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.S. w sprawie zgodności:

art. 57aa § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 133) z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 65 ust. 1 i art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 11 kwietnia 2015 r. P.S. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność z Konstytucją art. 57aa § 4 ustawy z dnia 16 stycznia 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 133; dalej: p.u.s.p.). Skarżący zarzucił, że zaskarżony przepis p.u.s.p. jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 65 ust. 1 i art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Z uzasadnienia skargi konstytucyjnej wynika, że skarżący wniósł ją w związku z następującą sprawą. Skarżący zgłosił swoją kandydaturę na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w J. Po uzyskaniu – za pomocą systemu teleinformatycznego – informacji o negatywnym zaopiniowaniu jego kandydatury przez zgromadzenie ogólne sędziów okręgu w Sądzie Okręgowym w G. skarżący zdecydował się aplikować także na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w R. W związku z tym skierował do Sądu Okręgowego w G. – również drogą elektroniczną – pismo z prośbą o informacje dotyczące: dopuszczalności ponownego wykorzystania dokumentów złożonych już do tego sądu; konsekwencji wycofania swojej kandydatury na stanowisko w Sądzie Rejonowym w J. w kontekście nowego zgłoszenia, a także możliwości otrzymania protokołów z posiedzeń kolegium i zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu w Sądzie Okręgowym w G.

W uzasadnieniu zarzutów sformułowanych wobec art. 57aa § 4 p.u.s.p. skarżący najpierw zacytował treść zakwestionowanego przepisu, a następnie wskazał na wynikające z niego ograniczenie wolności statuowanej w art. 65 ust. 1 Konstytucji. W dalszej części skargi skarżący połączył zarzut naruszenia wolności wyrażonych w tym przepisie z zasadami: państwa prawa (art. 2 Konstytucji), poszanowania i ochrony wolności (wywiedzionej z art. 31 ust. 3 Konstytucji) oraz równości (art. 32 Konstytucji). Jako podstawę kontroli zakwestionowanego przepisu p.u.s.p. skarżący przywołał również art. 77 ust. 1 Konstytucji i wyrażone w nim prawo do odszkodowania za niezgodne z prawem działanie organów władzy publicznej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Artykuł 79 ust. 1 Konstytucji przyznaje każdemu, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, prawo do wniesienia skargi do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach. Warunkiem skorzystania ze skargi konstytucyjnej jest więc uprzednie uzyskanie przez skarżącego ostatecznego orzeczenia, które zostało wydane na podstawie zaskarżonego przepisu, a które doprowadziło do ingerencji w sferę jego konstytucyjnych wolności, praw lub obowiązków. Z powyższą przesłanką skargi ściśle łączy się – nałożony na skarżącego w art. 47 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK) – obowiązek wskazania i doręczenia orzeczenia spełniającego takie wymogi. Brak orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego na podstawie zaskarżonego przepisu powoduje, że skarga staje się niedozwoloną – w świetle konstrukcji przyjętej w art. 79 ust. 1 Konstytucji – próbą zainicjowania tzw. abstrakcyjnej kontroli konstytucyjności prawa.

Z przytoczonych przez skarżącego okoliczności faktycznych sprawy, w związku z którą wniósł on skargę konstytucyjną, nie wynika, żeby w sprawie tej doszło do wydania orzeczenia spełniającego wymagania postawione przez ustrojodawcę. Rozstrzygnięciem, wydanym na podstawie art. 57aa § 4 p.u.s.p., nie jest bowiem – prowadzona za pomocą systemu teleinformatycznego – korespondencja skarżącego z organami Sądu Okręgowego w G. Także udzielona skarżącemu wcześniej informacja o negatywnym zaopiniowaniu jego kandydatury na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w J. nie ma cech orzeczenia, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Wynika to choćby z tego, że jej treść nie pozostaje w związku merytorycznym z zaskarżonym przepisem p.u.s.p. dotyczącym warunków (czasowych) dopuszczalności ponownego aplikowania na tego rodzaju stanowisko.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 47 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 oraz art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 ustawy o TK – odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.